

Lugemised.

1. Maasta lõppeb, uks saab kinni pandud.

Wennad, õed! Tere Jumaleme, rahu olgu teile ja minule! Seda soovin teid teretades paari sõnaga, seit meil ei ole aega, peame ruttama, aasta lõppeb ja uks saab pea kinni pandud! — Jah jälle üks aastat lähääb mööda; eks see olnud kui suur sin, kust teed käies läbi tulime wahest puhates, wahest waewa nähes, pölvneni vori sees, ja jälle fileda tee peal, föbralikult teretatud, ehit wihaga föimatud, rõmus ehit kurwasutes; — mõnda saime näha ja katsuma, aga see on lõpend, seda tütki maad oleme

äratäimud, seit linnaast läbi föudmud. Linna suured laiad värawad on lahti tehtud, ja kes palju kraamitega läiavad, mingut seäst. Ma olen veikene madal mehike, teie ka, ja pole meil muud, kui hingg riimus, kep käes, läki siit, kus enam kõrvale veikene uks tehdud; rutagem siit, et kahjuta peaõeme linnaast — wanast aastast — wälja ja et õndsaaste hakkame uut aastat peaile, mittej maa-pondadest läbikäima. Alga olgem ka waprad ja virgud, uks saab pea kinni pandud; ma ei tahaks, et keegi teie hulgast peaõe suurest värawast wälja minema. Seal on aega füll, seal on naeru ja õiskamist, seal veeta fölkjugu kraami ja tehta enestele tüli ja waewa tühja asjaga; aga meie ei tahata uut teekäimist wana waewaga hakata, ei meie tea seit kasu ibu ega hingele, — sellepäraast madalast ja kitsast uhest läki wälja, kimpud ja kampsud wiisagem õla peast õra, tolmuigi wiisagem jalgadest maha, enne kui uks saab kinni pandud, et meie hiljaks ei jäää.